

Kopie
Afgeleverd aan: mr. MICHELSEN Carolien
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

000018

Repertoriumnummer 2025/ 770
Datum van uitspraak 17 november 2025
Rolnummer 2023/AR/1558

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

- Registreerbaar
- Niet registreerbaar

eindarrest

Hof van beroep Brussel

Arrest

Kamer 1N,
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00004616716-0001-0016-01-01-1

1. **Het FONDS VOOR INNOVEREN EN ONDERNEMEN**, ON 0534.669.938, met zetel te 1030 BRUSSEL, Koning Albert II-laan 35 bus 12, appellante,

vertegenwoordigd door mr. VALGAEREN Erik en Carolien MICHIELESEN, advocaten te 1000 BRUSSEL, Loksumstraat 25

tegen :

1. [REDACTED]
[REDACTED]
geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr. HERMANS Ben, advocaat te 2018 ANTWERPEN, Rudolfstraat 33

I. Procedure voor het hof

1. Het hof heeft kennis genomen van de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder van:
- het inleidende verzoekschrift, op verzoek van de heer [REDACTED] gericht tegen de cv Laurius en het Fonds voor Innoveren en Ondernemen (hieronder: 'FIO') en neergelegd ter griffie van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel op 23 mei 2023,
 - het vonnis van de 10de kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, gewezen op 31 oktober 2023,
 - het verzoekschrift hoger beroep, voor het FIO gericht tegen de heer [REDACTED] en neergelegd ter griffie van dit hof op 13 december 2023,
 - de beschikking van 26 mei 2025 waarbij op grond van artikel 748 van het Gerechtelijk Wetboek bijkomende conclusietermijnen werden bepaald,
 - de "syntheseconclusie", voor het FIO neergelegd ter griffie van dit hof op 14 juli 2025,
 - de "hernemende syntheseconclusie", voor de heer [REDACTED] neergelegd ter griffie van dit hof op 19 september 2025,
 - de stukkenbundel, voor het FIO neergelegd ter griffie van dit hof op 14 oktober 2025,
 - de stukkenbundel, voor de heer [REDACTED] neergelegd ter griffie van dit hof op 26 oktober 2025.

Partijen delen ter zitting mee in onderling akkoord te zijn afgeweken van de conclusietermijnen.

Het FIO maakt wel bezwaar tegen een aantal passages in de laatste conclusie van de heer [REDACTED] omdat die nieuwe elementen zou bevatten die niet passen binnen de redenen waarom nieuwe conclusietermijnen werden toegestaan. Het FIO heeft die passages opgesomd in zijn mondelinge pleidooi en in een dat pleidooi ondersteunende nota. De heer [REDACTED] vraagt de wering van die nota. Aangezien de zaak kan worden beslecht in het voordeel van het FIO, zonder uitsluiting van enige passage uit de laatste conclusie van de heer [REDACTED], gaat het hof niet in op die procedurele bezwaren.

2. Op de openbare zitting van 21 oktober 2025:
 - hebben mr. Erik Valgaeren en Carolien Michielsens gepleit voor het FIO,
 - heeft mr. Ben Hermans gepleit voor de heer [REDACTED],
 - werd de zaak verdaagd naar de zitting van 27 oktober 2025 teneinde de heer [REDACTED] toe te laten zijn bewijsstukken neer te leggen.

Op de zitting van 27 oktober 2025 stelde het hof vast dat de heer [REDACTED] zijn stukken de dag voordien elektronisch ter griffie neerlegde.

3. De procedure verliep met inachtneming van de toepasselijke bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, inzonderheid artikel 24 van die wet.

II. Schets van het geschil

4. Op basis van de door partijen voorgelegde conclusies en stukken, kunnen de relevante feiten die ten grondslag liggen aan het geschil in deze zaak als volgt worden samengevat.

5. De [REDACTED] is bestuurder in verschillende vennootschappen, waaronder de bv Atmosphere Architects. Die vennootschap had 65,5% van de aandelen van de nv Wecandance in handen.

6. De heer [REDACTED] en de bv Atmosphere Architects zijn betrokken in een reeks gerechtelijke procedures. Daaronder een vordering tot uitsluiting als aandeelhouder van de nv Wecandance, door de heer B [REDACTED] gericht tegen de bv Atmosphere Architects (procedure waarin de heer [REDACTED] zelf geen partij is). De heer B [REDACTED] deed voor die procedure beroep op twee advocaten van de cv Laurius.

In die procedure deed de voorzitter van de ondernemingsrechtbank Antwerpen, zetelend zoals in kortgeding, uitspraak op 28 december 2022. Hij besliste dat de bv Atmosphere Architects uitgesloten werd en bepaalde de waarde van de over te dragen aandelen. De bv Atmosphere Architects stelden tegen die beslissing hoger beroep in. Het hof van beroep Antwerpen deed daarover uitspraak bij een tussenarrest van 18 januari 2024 (stuk 7 van de heer ██████████). Daaruit blijkt dat het voorwerp van het hoger beroep beperkt is tot de waardering van de aandelen, dienaangaande werd een deskundige aangesteld.

In genoemd vonnis van 28 december 2022 werd onder meer melding gemaakt van het feit dat de heer ██████████ twee facturen heeft vervalst (randnr. 2.3.2 op blz. 16 van het vonnis; stuk 2 van de heer ██████████):

“2.3.2. De fouten die de heer ██████████ verwijt aan Atmosphere Architects zijn afdoende bewezen.

a. Atmosphere Architects betwist niet de vervalsing van twee facturen (van 2 januari 2021 en 16 augustus 2021) door de heer ██████████. Hij had de bestemming van de factuur gewijzigd van Wecandance naar twee andere vennootschappen (waarin de heer ██████████ geen aandeelhouder is). De bedoeling was om van VLAIO hogere subsidies te krijgen voor zijn twee andere vennootschappen.”

7. De heer ██████████ is ook de bestuurder, als vaste vertegenwoordiger van de bv Let's Think, van de bv PEG United, die actief is in de evenementsector en onder meer de festivals 'Zeebrugge Beach' en 'Fire is Gold' organiseert.

8. Het FIO is een financieringsfonds dat uitvoering geeft aan het economische ondersteunings- en innovatiebeleid van het Vlaamse Gewest (en dat feitelijk opereert via VLAIO, zodat 'VLAIO' in bovenstaand citaat vereenzelvigd kan worden met het FIO). Tijdens de covid19-crisis was het FIO belast met het toekennen en betalen van steun aan ondernemingen in de evenementssector.

9. De bv Peg United heeft dergelijke steunmaatregelen aangevraagd voor de festivals 'Zeebrugge Beach' en 'Fire is Gold' in 2021. Het FIO kende 867.764,11 euro toe als terugbetaalbaar voorschot. Aangezien de festivals effectief plaats vonden, moest het voorschot terugbetaald worden (op grond van het Besluit van 4 september 2020 tot instellen van een terugbetaalbaar voorschot ter ondersteuning van de opstart van de evenementensector).

De bv PEG United weigerde de terugbetaling, waarna het FIO een procedure startte tegen de (inmiddels failliete) bv PEG United, de bv Let's Think (als bestuurder van die eerste), de heer ██████████ (als vaste vertegenwoordiger van die laatste) en de bv Atmosphere Architects (als mede-organisator).

10. De heer ██████████ stelde vast dat de advocaten van de cv Laurius in procedures waarin de nv Wecandance betrokken was, genoemd vonnis van 28 december 2022

gebruikten zonder dat zijn persoonlijke gegevens onkenbaar werden gemaakt. Hetzelfde gebeurde door het FIO in de beschreven procedure tot terugbetaling van de coronasteun die de bv PEG United ontvangen had.

11. Bij aangetekende brief van 28 maart 2023 aan de cv Laurius maakte de heer ██████████ ██████████ bezwaar tegen het gebruik van het vonnis van 28 december 2022 in niet-geanonimiseerde vorm. De cv Laurius weigerde daarop in te gaan.

III. Procedure in eerste aanleg

12. De heer ██████████ legde op 23 mei 2023 op grond van artikel 587, eerste lid, 4°, van het Gerechtelijk Wetboek en artikel 209, eerste lid, van de Wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens (hieronder: ‘Gegevensbeschermingswet’), een verzoekschrift neer bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel. Hij vorderde dat aan de cv Laurius en het FIO de staking zou worden bevolen van iedere onwettige verwerking van persoonsgegevens, inzonderheid van het vonnis van 28 december 2022 van de voorzitter van de ondernemingsrechtbank Antwerpen en iedere andere gerechtelijke uitspraak waarin zijn persoonsgegevens voorkomen. Tevens verzocht hij het FIO en de cv Laurius te veroordelen om derden in kennis te stellen van het opgelegde verbod.

13. De eerste rechter verklaarde zich bij vonnis van 31 oktober 2023 onbevoegd om te oordelen over de vordering in zoverre die werd gericht tegen de cv Laurius en verwees de zaak wat dat betreft naar de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen. Aangaande het FIO oordeelde de eerste rechter dat het gebruik dat het FIO maakte van het vonnis van 28 december 2022 in een procedure voor de ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, een inbreuk vormt op de artikelen 5 en 6 van de Algemene Verordening Gegevensbescherming¹. De voorzitter beval de onmiddellijke staking van die inbreuk en veroordeelde het FIO tot de gerechtskosten. Op de vraag om de staking ook te bevelen ten aanzien van andere rechterlijke beslissingen ging de voorzitter niet in omdat er wat dat betreft nog geen sprake was van een onrechtmatige verwerking. De vraag om een dwangsom op te leggen, werd eveneens afgewezen.

14. Er is geen bewijs van betekening van het bestreden vonnis. Het FIO stelde op 13 december 2023 hoger beroep in.

15. De procedure in Antwerpen resulteerde uiteindelijk in een arrest van het hof van beroep Antwerpen van 2 april 2025 waarin dat hof oordeelde dat de stakingsvordering van de heer ██████████ rechtsmisbruik uitmaakt.

¹ EU-verordening nr. 2016/679 van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming).

De heer ██████████ voert aan dat hij tegen het arrest van 2 april 2025 een cassatieberoep instelde (zie zijn stuk 11, een document met de titel ‘voorziening in cassatie’, waarbij evenwel niet blijkt of en wanneer die effectief werd ingediend).

IV. Vorderingen in hoger beroep

16. Het FIO vraagt de vordering van de heer ██████████ ongegrond te verklaren en hem te veroordelen tot de gerechtskosten.

17. De heer ██████████ formuleert volgende vordering:

“- In limine litis, onderhavige procedure op te schorten in afwachting van het arrest van het Hof van Cassatie in de lopende procedure voor het Hof van Cassatie m.b.t. het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen dd. 2 april 2025 (AR: 2024/AR/658);

- In ondergeschikte orde: het vonnis a quo integraal te bevestigen en uit te breiden en dienvolgens:

- Het bestaan vast te stellen van meerdere verwerkingen door het Fonds die een inbreuk uitmaken op de wettelijke bepalingen betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van de persoonsgegevens van conluent;

Het Fonds dienvolgens te veroordelen tot het staken en gestaakt houden van het gebruik van het vonnis van 28 december 2022 uitgesproken door de Voorzitter van de Ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, zetelend zoals in kortgeding, gekend onder het rolnummer A/22/037858 met uitdrukkelijke uitzondering voor het gebruik in het kader van een strafrechtelijk onderzoek of strafrechtelijke procedure;

- Het Fonds te veroordelen tot het kennisgeven aan derden van het door uw Hof opgelegde verbod van bewaring, opslag of gebruik en elke andere verdere verwerking van het vonnis van 28 december 2022 uitgesproken door de Voorzitter van de Ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, zetelend zoals in kortgeding, gekend onder het rolnummer A/22/037858 conform artikel 217 Gegevensbeschermingswet uit te voeren;

- Het Fonds te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rolrechten en de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 1.800 EUR per aanleg, en de rolrechten (p.m.).”

V. Beoordeling

A. Ontvankelijkheid hoger beroep

18. Er is geen bewijs van betekening van het bestreden vonnis. De heer ██████████ stelde bij zijn eerste conclusie incidenteel hoger beroep in. De ontvankelijkheid van de hogere beroepen wordt niet betwist en er zijn geen ambtshalve op te werpen problemen op dat vlak.

19. De hogere beroepen zijn ontvankelijk.

B. Schorsing van huidige procedure

20. De heer [REDACTED] vraagt de beoordeling van deze zaak te schorsen totdat uitspraak is gedaan over een cassatieberoep dat hij heeft ingesteld tegen het arrest van 2 april 2025 van het hof van beroep Antwerpen in de zaak tegen de cv Laurius.

21. Daarop kan niet worden ingegaan omdat het de behandeling van deze zaak aan een onverantwoorde vertraging zou onderwerpen (niet alleen de duur van de cassatieprocedure, maar ook – in geval van vernietiging van het bestreden arrest – van een nieuwe procedure in hoger beroep) terwijl de uitkomst van de genoemde cassatieprocedure geen doorslaggevende invloed kan hebben op de beoordeling van deze zaak. Aan die procedure liggen immers andere feiten ten grondslag en zij speelt ten aanzien van een andere partij (de cv Laurius). Tevens werd de vordering van de heer [REDACTED] in het Antwerpse hof van beroep afgewezen op grond van rechtsmisbruik, terwijl de vraag of de heer [REDACTED] zich al dan niet bezondigde aan rechtsmisbruik in deze zaak niet nader wordt beoordeeld, nu zijn vordering al om andere redenen als ongegrond moet worden afgewezen.

Weliswaar bestaat er enig feitelijk verwantschap tussen beide procedures, maar dat volstaat niet om ze als samenhangend te beschouwen, noch om de feiten als dusdanig verwant of gelijkend te bestempelen dat de beoordeling ervan in eenzelfde beslissing zou moeten uitmonden. In ieder geval kleeft aan de beslechting van het geschil met de cv Laurius geen gezag van gewijsde ten aanzien van de beoordeling van deze zaak en is er geen gevaar op een feitelijk onverenigbare tegenstrijdigheid tussen de uitspraken in elk van beide procedures.

Er is derhalve geen reden om de beoordeling van deze zaak uit te stellen totdat is geoordeeld over genoemd cassatieberoep (en de eventuele sequellen ervan).

C. Ten gronde

1. Inhoud van de beoordeling door de stakingsrechter

22. De stakingsrechter heeft op basis van artikel 209, eerste lid, van de Gegevensbeschermingswet de volgende taak:

“Onverminderd andere mogelijkheden tot rechterlijk, administratief of buitengerechtelijk beroep, stelt de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende zoals in kort geding, het bestaan vast van een verwerking die een inbreuk uitmaakt op een wettelijke en reglementaire bepaling betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en beveelt er de staking van.”

De stakingsrechter moet aldus een concrete inbreuk vaststellen alvorens hij een bepaalde gedraging kan verbieden.

23. Bijgevolg is er in principe geen grond om (algemene) preventieve verboden of bevelen op te leggen. De primordiale voorwaarde is immers dat de voorgelegde feiten – in zoverre die als bewezen worden aanvaard – een inbreuk vormen op de wettelijke (in de ruime zin van het woord) bescherming van de persoonsgegevens.

Nochtans kan het niet de bedoeling zijn dat een (toekomstig) slachtoffer van een dergelijke inbreuk lijdzaam het intreden van die inbreuk moet afwachten. Ieder preventief karakter uitsluiten, zou de rechtshandhaving uithollen en de efficiëntie ervan te zeer aantasten. Een anticiperende vordering is dan ook niet bij voorbaat als ongegrond af te wijzen. Om een dergelijke vordering in te willigen moet wel aannemelijk gemaakt worden dat een inbreuk dreigt, er moet met voldoende zekerheid vaststaan dat de regelgeving inzake de gegevensbescherming zal geschonden worden.

24. De stakingsvordering moet worden gericht tegen de persoon die men voor de inbreuk verantwoordelijk acht. Een beslissing daarover – meer bepaald een stakingsbevel – kan dan ook enkel gebaseerd worden op de gedragingen van die persoon en kan tevens slechts die persoon treffen en binden. Dat de persoonsgegevens ook door derden op onrechtmatige wijze zouden worden verwerkt, speelt aldus geen rol. De eventuele wetsschendingen door derden zijn niet van invloed op de beoordeling van de rechtmatigheid van het handelen van de in de stakingsprocedure betrokken partij(en) of de mate waarin een dreigende inbreuk aan die laatste(n) kan toegeschreven worden.

25. De stakingsrechter kan optreden, ongeacht de tussenkomst van andere mogelijkheden van ‘gerechtelijk, administratief of buitengerechtelijk beroep’. Het feit dat de betrokken kwestie (een mogelijk inbreuk op de regelgeving inzake de gegevensbescherming) ook aan een andere rechter wordt/werd voorgelegd of zou kunnen voorgelegd worden, verhindert de stakingsrechter aldus niet om in de beoordeling van de stakingsvordering te treden en eventueel een staking te bevelen.

Een dergelijke situatie kan voorliggen – zoals in deze zaak het geval is – wanneer de beweerde onrechtmatige gegevensverwerking bestaat uit het gebruik van een bewijsstuk in een gerechtelijke procedure. In die gerechtelijke procedure zal het aangezochte rechtscollege zich immers kunnen (moeten) uitspreken over de rechtmatigheid van het bewijs en de mate waarin/de modaliteiten waaronder het in de procedure kan gebruikt worden.

Dat rechtscollege zal in de regel beter geplaatst zijn dan de stakingsrechter om te oordelen hoe de nood aan gegevensbescherming moet verenigd worden met de nood aan bewijsvoering en de rechten van verdediging die de procespartijen daarbij hebben. Dat

gegeven op zich vormt evenwel geen grond om aan de stakingsrechter een beslissingsbevoegdheid te ontzeggen, nu artikel 209 van de Gegevensbeschermingswet, noch enige andere bepaling, dat verbiedt. Artikel 209 van de Gegevensbeschermingswet vestigt integendeel het principe dat de stakingsrechter bevoegd is en zijn bevoegdheid moet gebruiken ondanks het bestaan van een beoordelingsmogelijkheid voor andere instanties.

Dat een bepaald rechtscollege moet oordelen over de aanvaardbaarheid en modaliteiten van een bewijsmiddel waarmee een schending van de gegevensbeschermingsregelgeving gepaard zou kunnen gaan, neemt de bevoegdheid en beslissingsmacht van de stakingsrechter dan ook niet weg. Dat verandert uiteraard mocht dat andere rechtscollege al een beslissing hebben genomen over die kwestie en er aan die beslissing gezag van gewijsde zou kleven in de zin van de artikelen 23 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek. Er bestaat immers geen hiërarchie tussen de stakingsrechter en een eventueel ander rechtscollege, zodat de normale regels van gezag van gewijsde en bevoegdheidsconflicten spelen.

26. Een en ander neemt niet weg dat het feit dat de aangevochten verwerking van persoonsgegevens erin bestaat dat zij worden aangewend in een andere (gerechtelijke) procedure, een relevant gegeven blijft bij de beoordeling van de rechtmatigheid van die verwerking. Die specifieke context vertoont immers karakteristieke en gaat gepaard met andere te dienen belangen, die van invloed zijn op de vraag of de gegevensverwerking kan verantwoord worden in het licht van de algemene in acht te nemen beginselen bij een gegevensverwerking, zoals onder meer vastgelegd in de artikelen 5 en 6 van de Algemene Verordening Gegevensbescherming.

27. Het bovenstaande brengt ook mee dat in de omstandigheid op zich dat de staking het gebruik van een stuk in een gerechtelijke procedure viseert (alwaar de betrokken rechter over de rechtmatigheid en de modaliteiten van het bewijs kan oordelen), niet volstaat om te besluiten dat een persoon die in die gerechtelijke procedure betrokken is en toch (parallel) de stakingsrechter aanzoekt, misbruik maakt van de mogelijkheid die artikel 209 van de Gegevensbeschermingswet biedt. Er anders over oordelen zou ingaan tegen de keuze van de wetgever om de stakingsrechter een parallelle bevoegdheid te geven. Rechtsmisbruik kan dan ook enkel aangenomen worden als er begeleidende omstandigheden aanwezig zijn die tot de conclusie voeren dat de stakingseiser zijn recht om staking te vorderen heeft aangewend op een wijze die kennelijk de grenzen van een normaal zorgvuldige rechtsuitoefening te buiten gaan.

Dat zou bijvoorbeeld het geval kunnen zijn indien de stakingsprocedure kennelijk iedere grond ontbeert of aangewend wordt als middel om de tegenpartij in de andere procedure te intimideren en op kosten te jagen of indien uit de gehele context kan worden afgeleid dat het de stakingseiser er niet om te doen is zijn persoonsgegevens te beschermen, maar wel om andere doelstellingen te bereiken. Aangezien de vordering van de heer ██████████ in ieder geval ongegrond is en er geen vordering tot schadevergoeding of verhoogde

rechtsplegingsvergoeding wordt gesteund op het betoog dat er sprake is van rechtsmisbruik, wordt op de mogelijke aanwezigheid van rechtsmisbruik in deze zaak evenwel niet ingegaan.

2. Het incidentele hoger beroep

28. In het bestreden vonnis werd slechts één inbreuk op de regelgeving inzake de bescherming van persoonsgegevens door het FIO vastgesteld, met name het gebruik van het vonnis van 28 december 2022 in één andere gerechtelijke procedure (een procedure voor de ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen, met rolnummer A/22/03075). De opgelegde staking betreft enkel dat gebruik.

29. De heer ██████████ viseert met zijn hoger beroep (opnieuw) ook het gebruik van het vonnis van 28 december 2022 op een andere wijze dan het aanwenden ervan als bewijsstuk in de genoemde procedure voor de ondernemingsrechtbank Antwerpen. De heer ██████████ spreekt van ‘meerdere verwerkingen’ die strijdig zouden zijn met de gegevensbeschermingsregelgeving en van ‘het gebruik’ dat gestaakt zou moeten worden. Hij specificceert niet om welke verwerkingen/gebruik het zou gaan en benoemt de aard van die/dat verwerkingen/gebruik niet.

30. Alleen al op basis van die algemene en vage formulering van de vordering moet zij – wat dat betreft – ongegrond worden verklaard. Het gebrek aan concretisering en identificatie van de handelingen die men als onrechtmatige gegevensverwerking beschouwt, al dan niet toekomstig, leidt er immers toe dat onmogelijk kan worden onderzocht, laat staan bewezen verklaard, of het FIO de persoonsgegevens van de heer ██████████ heeft verwerkt of dreigt te zullen verwerken, in strijd met de regelgeving.

Op basis van de voorliggende stukken kan geen andere verwerking van de persoonsgegevens van de heer ██████████ vastgesteld worden dan het gebruik dat het FIO heeft gemaakt van het vonnis van 28 december 2022 in de genoemde procedure voor de ondernemingsrechtbank Antwerpen. Waar hij spreekt over het doorzenden en verspreiden van het vonnis, is dat steeds terug te brengen tot het enkele feit dat het vonnis als bewijsstuk werd neergelegd. Er zijn geen andere vormen van verwerking vast te stellen.

31. Het incidentele hoger beroep van de heer ██████████ is bijgevolg ongegrond.

3. Gebruik van het vonnis van 28 december 2022 als bewijsstuk in een gerechtelijke procedure

a. Principes verhouding bewijsvoering/bescherming persoonsgegevens

32. Rest bijgevolg de vraag of de feiten die erin bestaan dat het FIO het vonnis van 28 december 2022 integraal – en dus zonder maskering van de persoonsgegevens van de heer ██████████ (omstandigheid die niet betwist wordt) – aanwendt/wil aanwenden als bewijsstuk in de procedure voor de ondernemingsrechtbank Antwerpen, in overeenstemming zijn met de regelgeving inzake de gegevensbescherming. Dat gebruik (die verwerking) van de persoonsgegevens van de heer ██████████ omvatten volgens hem volgende handelingen: het ‘aannemen’ van genoemd vonnis van de heer B ██████████, het bewaren van dat vonnis, het neerleggen van dat vonnis als bewijsstuk, het doorsturen van dat vonnis dat uit die neerlegging voortvloeit (nu het aan de rechtbank en de andere partijen in de procedure moet worden overgemaakt).

33. Centraal voor de beoordeling van die kwestie staat artikel 6, lid 1, f), van de Algemene Verordening Gegevensbescherming volgens hetwelk een gegevensverwerking rechtmatig is indien:

“de verwerking (...) noodzakelijk [is] voor de behartiging van de gerechtvaardigde belangen van de verwerkingsverantwoordelijke of van een derde, behalve wanneer de belangen of de grondrechten en de fundamentele vrijheden van de betrokkene die tot bescherming van persoonsgegevens nopen, zwaarder wegen dan die belangen, met name wanneer de betrokkene een kind is”

De belangen die het FIO in deze zaak inroept om te beknibbelen op de bescherming van de persoonsgegevens van de heer ██████████, omvatten onder meer zijn recht om het bewijs te leveren van de feiten en argumenten die het in een juridische procedure aanwendt.

Het hof moet nagaan of een dergelijk belang daadwerkelijk aanwezig en legitiem is, of de aantasting van de gegevensbescherming nodig is om dat belang te dienen (pertinentie en effectiviteit) en of er een redelijk aanvaardbare verhouding bestaat tussen het dienen van het ingeroepen belang en het inperken van de gegevensbescherming (proportionaliteit).

34. Er kan geen discussie over bestaan dat het recht om bewijs te leveren van de feiten en argumenten die men in een juridische procedure aanvoert, een legitieme doelstelling is.

Het FIO heeft in de Antwerpse terugvorderingsprocedure een belangrijke vordering tot terugbetaling ingesteld en voert in dat verband onder meer aan dat de heer ██████████ er bedrieglijke praktijken op nahoudt in de diverse vennootschappen die hij rond zich heeft geweven en waaraan het FIO steun heeft verleend. Het FIO heeft het recht om die feitelijke bewering met alle middelen van recht te bewijzen en heeft daarbij in beginsel een volledige appreciatievrijheid om te bepalen welke bewijselementen en -middelen zij daarvoor inzet of vordert. De vrijheid van procederen is uiteraard niet absoluut (en kan op de grenzen botsen van het rechtsmisbruik of van de nood om andere rechten te respecteren), maar moet ruim ingevuld worden ter bescherming van de procedurele autonomie van een partij en het recht op toegang tot een effectieve juridische procedure. Die ruime invulling wordt ook

gerechtvaardigd én vereist door de specificiteit van een gerechtelijke procedure. Enerzijds bevat die mogelijkheden om de bewijsmiddelen te behandelen op een wijze die in overeenstemming is met andere rechten. Anderzijds heeft een van overheidswege aangeduid rechtscollege de plicht om de (juridische) waarheid na te gaan en vast te stellen, wat slechts mogelijk is indien partijen alle elementen kunnen voorleggen die zij nuttig achten zodat het betrokken rechtscollege de relevantie en overtuigingskracht van alle gegevens kan appreciëren en afwegen.

Een beperking aan de bewijsmogelijkheden opleggen, moet bijgevolg met grote omzichtigheid en slechts in uitzonderlijke gevallen gebeuren. Voor zover die uitsluiting gesteund wordt op conflicterende rechten en belangen (in dit geval: de bescherming van persoonsgegevens), komt aan het recht op bewijsvoering (vanuit het standpunt van het rechtscollege: de plicht om aan waarheidsvinding te doen) een groot gewicht toe bij de uit te voeren afweging. De ingeroepen conflicterende rechten kunnen slechts een hinderpaal vormen indien zij reëel en voldoende ernstig in het gedrang worden gebracht.

De stakingsrechter moet omwille van dat te realiseren evenwicht tussen conflicterende belangen evenals omwille van het respecteren van de rechterlijke beoordelingsvrijheid in de procedure waarin een bewijsmiddel wordt aangewend, terughoudend zijn om in te breken in de bewijsvoering die in een juridische procedure aan de dag wordt gelegd. Slechts in marginale gevallen, waarin een duidelijke schending van de bescherming van de persoonsgegevens zou voorliggen terwijl er alternatieven zijn waarin die kan worden vermeden of (meer) begrensd, zou er kunnen worden besloten om beperkingen op te leggen aan de bewijsvoering op grond van de regelgeving inzake de bescherming van persoonsgegevens.

Het komt daarbij in principe niet aan de stakingsrechter toe om zelf te bepalen of een bepaald bewijsmiddel effectief een nuttig, laat staan overtuigend, bewijs vormt. De stakingsrechter kan er genoeg mee nemen dat het betrokken bewijsmiddel ogenschijnlijk relevant is, hij kan met andere woorden slechts beperkingen aan de bewijsvoering opleggen indien het bewijsmiddel kennelijk het nagestreefde doel niet kan dienen of op een minder schadelijke manier kan worden aangewend.

b. Toepassing in deze zaak

35. In het vonnis van 28 december 2022 wordt door de rechtbank aangegeven dat er door de heer ██████████ malversaties zijn gebeurd – namelijk het vervalsen van facturen – met betrekking tot de coronasteun die door het FIO werd betaald en, vervolgens, teruggevorderd. Bovendien meldt dat vonnis dat die vervalsing niet zou zijn betwist (door de vennootschap waarbinnen de heer ██████████ opereerde).

36. Het spreekt voor zich dat het vonnis van 28 december 2022 daarmee een belangrijk bewijselement kan zijn voor het FIO. De in dat vonnis vermelde feiten houden immers in dat de heer ██████████ zich schuldig zou gemaakt hebben aan een misdrijf en dat het FIO slachtoffer werd van dat misdrijf.

Die feitelijke beweringen zijn niet zonder meer opgenomen in een los document van duistere oorsprong, maar in een authentieke akte die het gevolg is van een rechterlijke beoordeling van voorgelegde stukken en argumenten en na tegenspraak daarover door de in de procedure betrokken partijen, waaronder een vennootschap waarvan de heer ██████████ de eigenlijke achterman is. Het vonnis van 28 december 2022 is met andere woorden het product van een met procedurele waarborgen omgeven beoordeling van feiten.

Dat die beoordeling in het vonnis van 28 december 2022 niet definitief zou zijn en dat de overwegingen in het vonnis niet noodzakelijk zouden zijn geweest om tot de uiteindelijke rechterlijke beslissing over het geschil in die zaak te komen of dat zij buiten de normale beoordelingstaak van de betrokken rechter zou vallen, doet er geen afbreuk aan dat het vonnis van 28 december 2022 een belangrijk bewijselement kan vormen waarmee het FIO kan proberen aantonen dat het (ook in de feiten die ten grondslag liggen aan de terugvorderingsprocedure voor de ondernemingsrechtbank Antwerpen) slachtoffer werd van een bedrieglijke handeling, zelfs een misdrijf.

Ook het feit dat er geen direct verband zou bestaan tussen de valsheden die in het vonnis van 28 december 2022 werden vastgesteld en de specifieke feiten die ten grondslag liggen aan de terugvorderingsprocedure, neemt op zich niet weg dat het vonnis van 28 december 2022 relevantie kan hebben in die laatste procedure of er geen waardevol bewijselement zou kunnen vormen. Dat de valsheden, genoemd in het vonnis van 28 december 2022, een louter contextueel element zouden illustreren en geen direct bewijs kunnen leveren van feiten die doorslaggevend zijn in de terugvorderingsprocedure, betekent niet dat die feitelijke gegevens kennelijk zonder nut zijn voor die terugvorderingsprocedure.

De geschetste omstandigheden (betwisting van het gewicht van de vaststellingen in het vonnis van 28 december 2022 en de vermeende afwezigheid van een direct, specifiek verband met de terugvorderingsprocedure), kunnen niet tot de conclusie leiden dat het vonnis van 28 december 2022 kennelijk de bewijsvoering binnen de terugvorderingsprocedure niet kan dienen. De heer ██████████ maakt dat niet aannemelijk en de voorgelegde stukken wijzen eerder op het tegendeel.

37. Het hof besluit dat het FIO door het vonnis van 28 december 2022 van een derde (de heer B██████) aan te nemen, te bewaren en als bewijsstuk in de procedure tot terugbetaling van de coronasteun aan te wenden, weliswaar de persoonsgegevens van de heer ██████████ heeft verwerkt, maar dat die verwerkingshandelingen worden gerechtvaardigd doordat het FIO – als vermeend slachtoffer van een misdrijf en gerechtigde op terugbetaling – het recht heeft om alle bewijsmiddelen aan te wenden die zijn aanspraken kunnen dienen.

Die verwerkingshandelingen zijn ook enkel en alleen met het doel gesteld een bewijs in rechte te leveren. De verwerking van de persoonsgegevens van de heer ██████████ die het FIO uitvoerde, is pertinent voor het dienen van die belangen.

38. De vastgestelde gegevensverwerking is ook proportioneel ten opzichte van het recht van de heer ██████████ op een afscherming van zijn persoonsgegevens.

De neerlegging als bewijsstuk in de betrokken gerechtelijke procedure leidt immers niet tot een ongebreidelde verspreiding van de persoonsgegevens van de heer ██████████. Integendeel, de verwerking is gebeurd in de beschutte context van een gerechtelijke procedure waarin enkel de betrokken partijen en het rechtscollege kennis krijgen van de gegevens. Wat de betrokken partijen betreft, zij erop gewezen dat die in voorliggend geval al allemaal op de hoogte zijn van de persoonsgegevens van de heer ██████████ zodat zij dienaangaande geen nieuwe informatie verwerven en er op dat punt geen nadeel aan de heer ██████████ wordt berokkend. Voor het rechtscollege waar het bewijsstuk wordt aangewend, geldt dat de nodige beschermingsmechanismen aanwezig zijn om discretie te verzekeren en een proliferatie van de gegevens tegen te gaan. De openbaarheid van behandeling van een rechtszaak en van de uitspraak, doet in realiteit geen afbreuk aan de feitelijke beslotenheid van de gerechtelijke procedure.

39. Rekening houdend met die elementen (feitelijke afwezigheid van verspreiding van persoonsgegevens) en met het doel dat aan het gebruik als bewijsstuk ten grondslag ligt (bewijs leveren dat de heer ██████████ bedrieglijke handelingen stelde), moet tevens besloten worden dat er geen minder verregaande inbreuk op het recht op afscherming van de persoonsgegevens ter beschikking stond.

Het kan het FIO inderdaad niet ten kwade geduid worden het vonnis integraal en zonder pseudonimisering te hebben bijgebracht. Een correcte appreciatie van een rechterlijke beslissing als bewijselement vereist immers dat men die integraal kan lezen. Aangezien het FIO het bewijs wenste te leveren ten aanzien van één specifieke natuurlijke persoon – de heer ██████████ – kon zij ook niet anders dan zijn persoonsgegevens in het voorgelegde bewijsstuk aanwezig laten. Zelfs al zouden alle persoonsgegevens uit het vonnis van 28 december 2022 verwijderd zijn geweest, dan nog zou de heer ██████████ – omwille van de context en het bestaan van de publieke vennootschapsdocumenten en andere bewijsgegevens – trouwens onmiddellijk kunnen worden geïdentificeerd, inclusief alle persoonsgegevens die in het vonnis van 28 december 2022 zijn opgenomen.

Er zij herhaald dat de heer ██████████ in de procedure waarin het FIO het vonnis van 28 december 2022 als bewijsstuk wenst aan te wenden zelf procespartij is. Daardoor zal, ofwel, hij zelf noodgedwongen al de persoonsgegevens bekend moeten maken die in het vonnis van 28 december 2022 staan, ofwel zullen die minstens aan alle betrokken partijen kenbaar worden gemaakt bij de uitspraak van de rechterlijke beslissing in die procedure. Het is dan ook niet duidelijk hoe de door de heer ██████████ gevorderde staking ertoe zou kunnen

bijdragen dat zijn persoonsgegevens worden afgeschermd ten aanzien van de partijen die aanwezig zijn in de met het FIO gevoerde procedure of van het rechtscollege dat er moet over oordelen.

40. Het hof besluit dat het gebruik door het FIO van het integrale vonnis van 28 december 2022, zonder maskering van de persoonsgegevens van de heer ██████████, als bewijsstuk in een procedure waarin het FIO de terugbetaling vordert van coronasteun van de heer ██████████, een verwerking van persoonsgegevens vormt die rechtmatig en gerechtvaardigd is op grond van artikel 6, 1ste lid, f), van de Algemene Verordening Gegevensbescherming. Er ligt met andere woorden geen inbreuk op de regelgeving inzake de gegevensbescherming voor. De vordering van de heer ██████████ is ongegrond.

D. Gerechtskosten

41. De heer ██████████ is als in het ongelijk gestelde partij gehouden tot de gerechtskosten. Er worden geen redenen aangevoerd om de rechtsplegingsvergoeding niet op het basisbedrag te begroten. Over de rolrechten in eerste aanleg kan geen uitspraak worden gedaan nu die beslissing niet vatbaar is voor hoger beroep.

VI. Beslissing

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

Rechtsprekend na tegenspraak.

Verklaart de hoger beroepen ontvankelijk.

Verklaart het incidentele hoger beroep van de heer ██████████ ongegrond.

Verklaart het hoofdberoep van het Fonds voor Innoveren en Ondernemen gegrond.

Doet het bestreden vonnis teniet, met uitzondering van de beslissing over de rolrechten eerste aanleg.

Oordeelt opnieuw als volgt.

Verklaart de vordering van de heer ██████████ integraal ongegrond.

Veroordeelt de heer [REDACTED] tot betaling aan het Fonds voor Innoveren en Ondernemen van:

- 1.800 euro (rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg),
- 1.883,72 euro (rechtsplegingsvergoeding hoger beroep),
- 24 euro (bijdrage aan het Begrotingsfonds juridische tweedelijnsbijstand hoger beroep).

Zegt dat de kosten van dagvaarding en de bijdrage aan het Begrotingsfonds juridische tweedelijnsbijstand eerste aanleg (24 euro) ten laste blijven van de heer [REDACTED]

Veroordeelt de heer [REDACTED] tot betaling aan de Belgische Staat, FOD Financiën, van het rolrecht hoger beroep, vastgesteld op 400 euro.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de burgerlijke **eerste kamer N** van het hof van beroep te Brussel, op **17 november 2025**,

waar aanwezig waren en zitting hielden :

Henri STORME,
bijgestaan door Darie VAN IMPE,

Raadsheer,
Griffier.

D. VAN IMPE

H. STORME

